

06 Viata interioară

Viata interioară

Toată viața interioară a lui David este marcată de aceste trei lucruri: credința, părtășia, teama de Dumnezeu. În tabloul oamenilor credinței din Evrei 11, David este menționat, conducător de odinioară a cărui „credință o avem de urmat”. Această credință se marchează prin încrederea sa în Dumnezeu. Fără îndoială, a existat uneori „un nor”, dar fundamentală de-a lungul întregii sale vieți, cât de reală și solidă era încrederea lui David în Domnul, așa cum o va exprima în atîția psalmi! Ea se traducea și prin dependență; adesea David îl întreabă pe Domnul pentru a-l cunoaște gîndul, fie în anii rătăcitori, fie în timpul domniei sale. Și această credință i-a dat îndrăzneala cu care îl atacă pe leu, se prezintă în fața lui Goliat sau taie poala hainei lui Saul.

Părtășia lui David cu Dumnezeuul său reiese din numărul psalmilor. Ea se traduce prin rugăciuni, mijlociri, dar și prin laudă și recunoștință. Mai mult încă, această părtășie l-a condus să aibă, prin Duhul lui Dumnezeu, o viziune a Aceluia care, adevărat Fiul al lui David, va răspunde el singur, în toate privințele, gîndului lui Dumnezeu.

În sfîrșit, teama de Dumnezeu a marcat mersul său. Ea l-a condus, cînd căzuse, la pocăință și la mărturisire și la acceptarea pedepsei. Ea l-a păzit de multe căderi: „Am necurmat pe Domnul înaintea mea” (Psalmi 16), cuvinte sincere în gura lui David, deși împlinite numai de Hristos.

Această viață interioară a lui David, prin împrejurările diferite ale vieții sale, s-a reflectat în mulți psalmi, de care ne vom ocupa în parte.

1. Psalmii

Șaptezeci și trei dintre ei sînt atribuiți lui David. Ei exprimă propriile sale experiențe, căderile sale, mijlocirile sale, experiențele sale și lauda și recunoștința care izbucnesc din inima lui.

Dar aceste pagini sînt și pline de învățături pentru noi, care trecem prin încercări diverse și putem găsi în aceste versete atîtea încurajări și reconfortare. Ei au și partea lor profetică, îndreptînd privirile spre rămășița viitoare a lui Israel și mai presus de toate spre Mesia, Hristosul.

Într-adevăr, David, relatînd experiențele sale, a fost condus dincolo de ele, prin Duhul lui Dumnezeu, pentru a revela înseși sentimentele lui Hristos prin faptele care vor fi relatate în Evanghelii.

Ce este în această carte de o sută cincizeci de psalmi, pentru ca, de mai bine de două milenii, mînăstirile și ghetourile, bisericile și comunitățile cele mai diverse să-l citească și să-l cînte fără a obosi vreodată?

Ce plăcere în sufletul acelora care nu au renunțat niciodată la cuvintele luate chiar de pe buzele lui David, pentru ca să treacă prin toate nopțile, prin toate războaiele! Ei au luat cu ei această carte în exilul lor, ei au trăit în trupul lor, în sîngele lor, fiecare din aceste versete: era scris: „ei o trăiau așa cum o citeau și era la fel de necesar să o trăiască mai mult decît s-o citească”. Cum să explici, în adevăr, că această culegere compusă în timpul mai multor secole, pusă în ordine sub conducerea Duhului lui Dumnezeu, cînd El a vrut, să fi putut fi o binecuvîntare, o consolare, o încurajare pentru atîtea generații succesive? Nu valoarea literară i-a dat gustul. Recitim pe Homer, pe Virgiliu, dar ce este în ei pentru suflet? Însuși David a dat răspunsul oamenilor: „Duhul Domnului a vorbit prin mine și cuvîntul Lui era pe limba mea” (2 Samuel 23.2). Numai inspirația Duhului lui Dumnezeu face Cuvîntul veșnic neschimbat, viu și lucrător.

Dintre acești numeroși psalmi ai lui David, vom reține cîțiva care prin adresarea lor indică faptul că se referă la împrejurări deosebite ale vieții sale.

Psalmul 23

Cel mai cunoscut, cel mai iubit, care, timp de trei mii de ani a susținut credința credincioșilor din orice țară, de orice neam, din orice timp. L-a compus David, foarte tînăr, cînd el însuși era păstor, sau mai tîrziu, rememorîndu-și viața? Nu o putem spune. Acest psalm nu are dată. El nu se învechește. Cele șase versete ale sale se aplică tuturor vîrstelor, tuturor timpurilor, în zile de bucurie, în nopți de încercări; bolnavilor și celor sănătoși, el împrăștează credința la începutul vieții ca și în apropierea morții; și face să îndrepte toate privirile spre viitorul veșnic care, pentru noi, este casa Tatălui.

„Domnul este păstorul meu”: credințioșii Sa, prezența Sa, părtășia Sa, îmi vor umple viața. Mai întîi, sufletul vorbește despre El (versetul 1-3); apoi, făcînd progrese în cunoașterea Sa, el l se adresează direct: „Tu esti cu mine... Tu înalți... Tu ai uns”. În sfîrșit, privind drumul care mai este încă în fața lui, el poate spune cu siguranță: „ Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele”. Îndreptîndu-și, în sfîrșit, privirile spre viitor, el adaugă: „Voi locui în casa Domnului zile îndelungate”.

Psalmii 59,56,54

Acești trei psalmi arată încrederea lui David în timp de pericol. În primul, el este supravegheat în casa sa de trimișii lui Saul, care au ordin să-l omoare; în al doilea, el este aparent deținut în Gat, unde a fugit din fața împăratului lui Israel; în al treilea, zifienii l-au înștiințat pe prigonitorul său, să vină la ei, ca să-l poată prinde.

În cei trei psalmi, rugăciunea, cererile insistente urcă la Dumnezeu pentru a fi scăpat de dușmani. Dar este în același timp siguranța că Dumnezeu este „Stîncă mea”, „Dumnezeu este pentru mine”, „Dumnezeu este ajutorul meu”. Și în această asigurare, în încrederea că Dumnezeu va răspunde, izvorăște lauda: „Ție îți voi cînta”, „îți voi aduce laude”, „Voi lăuda Numele Tău”.

Psalmul 34

Psalmul ascultării rugăciunii, el urmează moral psalmului 56: „Eu am căutat pe Domnul și mi-a răspuns, m-a scos din toate temerile mele”. „Cînd îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie”. „Săracul acesta a strigat și Domnul l-a auzit și l-a scăpat din toate necazurile lui”.

Făcînd experiența acestui minunat răspuns la cererile sale, David se poate îndrepta spre ceilalți ca să-i cheme să se încreadă în Domnul: „Cînd cei drepti strigă, Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor. Domnul este aproape de cei cu inima zdrobită și mîntuiește pe cel cu duhul înfrînt”. Cu sentimentul greșelii pe care a comis-o, fugind la un dușman al poporului său, el poate adăuga: „Nici unul din cei care se încred în El nu va fi condamnat”.

Psalmul 51

Este psalmul pocăinței după cădere, cu toată frămîntarea de suflet care duce la înviore (restabilire).

Conștient de crima sa, David nu poate recurge decît la îndurarea lui Dumnezeu: „Ai milă de mine, Dumnezeule, după bunătatea Ta”. El nu ascunde nimic: „îmi cunosc fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea”. El este determinat să mărturisească faptul că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, nu numai împotriva lui Urie: „împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta”.

Atunci, de două ori, el poate implora: șterge, spală, curăță!

El își recunoaște nu numai greșelile (veresetul 9), ci și natura sa păcătoasă: „În păcat m-a conceput mama mea”. Epistola către Romani o va demonstra cu atîta claritate: nu sînt numai păcatele, roadele copacului, ci și păcatul însuși, această natură rea care este în noi, firea păcătoasă. Trebuie deci să ajungi la judecată de sine, pentru a produce „adevărul în omul dinăuntru”. Atunci harul lucrează la restabilire: „Pune în mine un duh nou și statornic... Dă-mi iarăși bucuria mîntuirii Tale... Atunci voi învăța pe cei fărădelege căile Tale”.

David rămîne conștient că jertfele, arderile-de-tot pe care le-ar putea aduce lui Dumnezeu, nu ispășesc păcatul. Dumnezeu cere mai mult decît regrete: un duh zdrobit, pocăința și mărturisirea. Atunci El iartă, restabilește, pentru că El are în vedere lucrarea lui Hristos de la cruce (Romani 3.25-26).

Psalmul 32

Acest psalm vine foarte firesc după psalmul 51; sufletul care se bucură din nou de părăsirea cu Dumnezeu său, își amintește experiențele. Primele două versete prezintă un dublu „ferice”, subliniind recunoștința aceluia a cărui fărădelege este iertată, căruia Domnul nu-i tine în seamă nelegiuirea. David își amintește că atunci cînd își ascundea greașeala, mîna Domnului apăsă asupra lui, el era în necaz - experiență pe care multe suflete au făcut-o după el, sub greutatea păcatelor lor. Dar el adaugă: „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile”. Și Tu ai iertat vina păcatului meu”. Accesul în locul sfînt este din nou deschis: „Orice om evlavios să se roage Ție la timpul cînd poți fi găsit”. Dumnezeu va ocroti, va păzi de necaz, va mîntui. Trebuie să iei drumul de la început cu o nouă hotărîre.

Vocea Domnului se face auzită: „Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi: Te voi sfătui cu ochiul asupra ta”.

Este dependența binecuvîntată a credinciosului care ascultă vocea stăpînului său și stăruiește în părăsirea sa. Am refuzat să ne apropiem de El? Dumnezeu trebuie să folosească atunci „friul și zăbala”, adică să aplice disciplina, pentru ca, oricum, cu voie sau fără voie, să mergem pe drumul Său.

Psalmul se termină cu o notă de fericire: „Voi, cei drepti, bucurați-vă în Domnul și înveseliți-vă! Scoate-ți strigăte de bucurie, toți cei drepti cu inima”!

Cine altul în afară de Dumnezeu nostru ar putea astfel să dea bucurie și laudă după nenorocirea în care ne-a cufundat păcatul? Dar înainte ca să se fi realizat experiența din psalmul nostru, a trebuit să fie psalmul 22.

Psalmul 3

David a compus mult mai puțini psalmi de cînd a devenit împărat decît în anii de necaz, înainte de urcarea sa pe tron. Fuga sa din fața lui Absalom îl aduce în împrejurări similare cu acelea ale tinereții sale. Rugăciunea sa se adresează din nou lui Dumnezeu în fata mulțimii dușmanilor săi, a celor care spun: „Nu mai este nici o scăpare pentru el în Dumnezeu!”

Ca altădată, este sigur că: „Tu, Doamne, Tu ești scut în jurul meu; Tu ești slava mea și Cel care îmi înalți capul”. Anticipînd Filipeni 4, el strigă cu gura sa spre Domnul și poate apoi să se culce și să adoarmă, căci Domnul îl susține: „În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu... și pacea lui Dumnezeu... vă va păzi inimile”. El poate sfîrși, spunînd: „A Domnului este mîntuirea”, așa cum Iona își va termina rugăciunea, spunînd: „Mîntuirea este a Domnului” (Iona 2.9).

Psalmul 18 (2 Samuel 22)

David iese din încercările sale și din întristarea sa cu o cîntare de biruință și de laudă. El învățase în suferințele sale să-L cunoască pe Dumnezeu. „În ziua în care Domnul l-a scăpat din mîna vrășmașilor săi și din mîna lui Saul”, el vrea să cînte recunoștința sa. I se pare că nu are destule cuvinte pentru a califica bogățiile pe care le-a găsit în Dumnezeu: stîncă mea, cetățuia mea, Salvatorul meu, tăria care mă scapă, întăritura mea, adăpostul meu.

Oricare ar fi fost încercările, el afirmă: „Calea Domnului este desăvîrșită”. Poate că găsise acea cale grea, de neînțeles, cînd trebuie să fugă din loc în loc, cînd era disprețuit de Nabal și înfrînt mereu nerecunoștința oamenilor din Cheila. Dar, odată terminată încercarea, privind în urmă, el recunoaște că Dumnezeu l-a condus bine, că El a „netezit perfect calea sa”, „Tu aprinzi lumina mea”.

Desigur, nu a fost ușor, dar când a întâlnit greutățile care păreau de neînvins la prima vedere, el a experimentat că Dumnezeu îi făcea picioarele „ca ale cerboaicelor și îl așeza pe înălțimile lui”.

Psalmul 133

David avusese pe inimă să urce chivotul de la Chiriath-leiam la Sion (Psalmul 132). În acea zi de bucurie, în care împăratul a putut binecuvînta poporul care-l înconjura, a poruncit să se împartă fiecăruia hrană și băutură și să invite cîntăreți să-L laude pe Domnul; el privește această mare adunare în jurul chivotului și exclamă: „Iată, ce bine și ce plăcut este pentru frați să locuiască împreună în unitate”!

Era terminat războiul civil care separase seminția lui Iuda de toate celelalte seminții; Israel și-a găsit centrul său, Chivotul Domnului la Ierusalim; unitatea frățească este asemănată de David cu „roua Hermonului care se coboară pe munții Sionului; căci acolo a rînduit Domnul binecuvîntarea, viața pentru veșnicie”.

Psalmul 72

Fără să fie atribuit lui David în mod expres, acest psalm ni-l prezintă pe împărat, care, în amurgul vieții, îl privește pe fiul său Solomon. Dar privirea credinței sale străbate mult mai departe, spre Cel care este „mai mare ca Solomon”, împăratul Slavei, a cărui binecuvîntare „va fi ca o ploaie care cade pe un pămînt cosit”. În zilele Sale va fi belșug de pace; El va stăpîni pînă la marginile pămîntului, numele Lui va dăinui pe vecie, toate neamurile îl vor numi fericit.

Buzele psalmistului se vor închide; în fața ochilor săi strălucește frumusețea Aceluia care, într-o zi, va veni să stabilească domnia Sa de pace pe pămînt. Odată ce viața lui se încheie, „rugăciunile lui David, fiul lui Isai, s-au sfîrșit” (versetul 20), dar va dormi cu viziunea slavei lui Hristos.

2. Amurgul vieții

După revolta lui Absalom și după moartea sa, după aceea a lui Șeba care și-a găsit și el sfîrșitul, ordinea este restabilită în Israel; David, care a trebuit să consacre atîtea eforturi „treburilor împărtului”, se va întoarce cu ultimele sale puteri spre „treburile lui Dumnezeu” (1 Cronici 23.1-3). Cel ce a suferit este același cu cel care poruncește totul pentru templu și împărăție.

a) Punerea în ordine a slujbei religioase (1 Cronici 23.26-28)

Împăratul face numărătoarea leviților și definește cu precizie sarcinile lor (1 Cronici 23). El împarte preoții în douăzeci și patru de cete, instituție care va dura pînă la venirea lui Isus pe pămînt, deoarece îl regăsim în Luca 1, pe Zaharia, din ceata lui Abia, exersînd preoția înaintea lui Dumnezeu „la rîndul cetei lui” (Luca 1.5-8).

David pune la locul lor pe cîntăreți (1 Cronici 25), pe care-i împarte tot în douăzeci și patru de cete. Apoi precizează rolul ușierilor și le încredințează sarcinile lor. Instituie păzitorii vistierilor casei lui Dumnezeu și ai vistierilor locurilor sfinte (26.20).

b) Pregătirile pentru templu

„Dar Dumnezeu mi-a zis: Să nu construiești o casă Numelui Meu, căci ești un om de război și ai vărsat sînge... Fiul tău, Solomon, îmi va construi casa și curțile ” (1 Cronici 28.3-6). Casa lui Dumnezeu va ocupa ultimele zile ale lui David, atît de mult o are pe inimă. „În înfrustarea sa” el a pregătit imense bogății pentru a înălța acest edificiu.

Dumnezeu i-a dat „modelul” (28.11-12), el îl instruește pe Solomon cu precizie privind planurile templului pe care trebuia să-l construiască.

David adaugă: „Mi-am întrebuințat toate puterile să pregătesc pentru casa Dumnezeului meu... aur, argint...” (29.2). Pe de altă parte: „În dragostea mea pentru casa Dumnezeului meu am dat casei Dumnezeului meu aurul și argintul pe care l-am avut” (versetul 3). Apoi el cheamă căpeteniile, poporul, să ofere voluntar pentru templu. David binecuvînta pe Domnul cu această sinceră bunăvoință: „Căci ce sînt eu și ce este poporul meu, ca să putem să-Ți aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine și din mîna Ta primim ce-Ți aducem”. Daruri materiale pentru ceea ce era atunci casa pămîntească a lui Dumnezeu; daruri spirituale, pe care putem, în locul prea sfînt, să le oferim astăzi Tatălui prin Domnul Isus, prezentîndu-l ceea ce vine de la El, ceea ce ne-a descoperit: desăvîrșirea Fiului Său preaiubit și a lucrării sale.

3. Ultimele cuvinte (2 Samuel 23.1-7)

Ce contrast între aceste ultime cuvinte și cîntarea de biruință care încununa încercările din pustie! David este în seara vieții. Are în urma lui toți anii de prosperitate, anii de domnie cu slava lor, cu victoriile lor, dar și cu căderile lor.

Ne este prezentat sub patru aspecte.

El este „fiul lui Isai”: umil păstor care, în spatele pustiei, păștea turmele tatălui său și nici nu era invitat la sărbătoarea familiei. El este și omul „înălțat”, cel pe care Dumnezeu l-a luat dintre țărcurile de oi pentru a-l pune în fruntea poporului său, „unsul Dumnezeului lui Iacov”, împăratul pe care l-a ales harul. Dar el a putut fi „plăcutul psalmist al lui Israel”, prorocul și cîntărețul care, dincolo de experiențele sale personale, a exprimat pe acelea ale altora, pînă a se înălța la gîndurile, sentimentele și durerile lui Hristos.

Nimic de mirare, căci „Duhul Domnului a vorbit prin mine și Cuvîntul Lui era pe limba mea”. Este inspirația divină a Scripturii. Pe de altă parte, înștiințările pe care le-a primit, ca instrument pentru a le transmite altora, erau tot pentru El: „Stîncă lui Israel mi-a vorbit”.

Ce rămîne în fața viziunii bătrînului a cărui viață se va stinge? El descrie nu ce a fost, ci ceea ce va fi: „Cel care stăpînește peste oameni”.

Îndreptîndu-se spre viitor, el îl privește pe acest împărat al slavei care va veni într-o zi și va împărăți în frica de Dumnezeu „ca lumina dimineții, ca răsăritul soarelui, în dimineața fără nori”.

Îl vede pe Hristos, dreptatea Sa, frumusețea Sa. Pare că spune: iată ce ar fi trebuit să fiu; n-am fost, dar un Altul va fi. Într-adevăr, el adaugă: „Deși nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu...” Ce umilință și în același timp ce simplitate în aceste puține cuvinte! El nu vrea să vorbească despre sine însuși, nici despre familia sa. Cu ce-ar putea să se laude? Simplu, privind în urmă, el mărturisește: casa mea nu este așa înaintea lui Dumnezeu. Totuși: El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare: Nu va face El oare să răsară din ele tot ce este spre mântuirea mea? Asigurare a mântuirii în fața morții, pentru că această mântuire depinde de harul infinit al Celui care a stabilit pentru ai săi un legământ veșnic, bine întărit și sigur. Pentru cei răi - fiii lui Belial - judecata este inevitabilă. Ei vor fi „arsî în întregime, de foc, pe loc”.

4. El adoarme (1 împărați 2.10; Fapte 13.36)

Lunga viață se termină. „Toată domnia și toată puterea lui, precum și ce s-a petrecut în timpul lui” (1 Cronici 29.30) nu mai sînt decît o amintire.

Privirile muribundului s-au îndreptat spre Hristos, spre slava Sa. Prin toate, el a amintit harul Său. Și acum, ochii care au văzut atîtea lucruri, care au vărsat multe lacrimi amare se vor închide. Buzele care s-au rugat și au strigat, au binecuvîntat și au lăudat, se vor închide.

David intră în odihna preafericită a tuturor răscumpăraților: „el adoarme”. El așteaptă acea zi glorioasă a venirii lui Hristos, cînd cei care au adormit în Isus vor fi înviați, așa cum a spus el însuși: „Cînd mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău” (Psalmi 17.15).

„Și David după ce a slujit celor din generația lui prin voia lui Dumnezeu, a murit” (Fapte 13.36).

David ocupă un mare loc în aceste planuri divine; el a fost primul împărat după inima lui Dumnezeu, el a dat lui Israel acest centru din Ierusalim, pe care-l alesese Dumnezeu pentru a-Și pune Numele, el a dat măreție poporului pămîntesc și, mai mult încă, a fost în atîtea feluri, un prototip al lui Isus Hristos!

Totuși nu se poate spune că de la fiecare din copiii săi, Dumnezeu așteaptă să slujească celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu? În timpul în care trăiesc, în mediul în care sînt așezați, Dumnezeu are în vedere o sarcină precisă pentru fiecare dintre ei. El vrea să Se servească de ei, fiecare după măsura pe care i-a împărțit-o, pentru a împlini „lucrarea Sa pe pămînt”. În acea zi să auzi vocea Domnului spunînd că răscumpăratul Său, în ciuda multor greșeli, slăbiciuni, lipsuri, va fi „slujit după planul Său” și va fi împlinit, ca un rob credincios, slujba pentru care îl lăsase pe pămînt?

5. „Intră în bucuria Stăpînului tău”!

Dar este o fericire și mai mare aceea de a-L privi pe Acela care El însuși este lumina, acest Soare al dreptății care în dimineața fără nori va lumina toate inimile, îndeosebi ale acelor care, foarte aproape de El, în casa Tatălui, vor contempla gloria Sa. Mereu în lumina casei Tatălui

Orice umbră a dispărut în fața strălucirii zilei: Și foarte departe de pămînt, Sufletul nostru întreg Va gusta, lîngă El, odihna dragostei.

clickbible.org